

ת"ד 824/01/12 - מדינת ישראל נגד ניסים קוטלר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

10 יולי 2014

ת"ד 824-01-12 מדינת ישראל נ' קוטלר
בפני כב' השופטת דלית ורד

בעניין: מאשימה
נגד
נאשם
מדינת ישראל
ניסים קוטלר

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין:

אי מתן זכות קדימה לרכב הבא ממול וגרם חבלה של ממש, עבירה על תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**), בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**).

נהיגה בחוסר זהירות וגרם חבלה של ממש, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

לפיכתב האישום, ביום 8.1.2011 שעה 22:40 לערך, נהג הנאשם רכב מתוצרת "טויוטה" שמספרו 7639214 (להלן - **הרכב**), ברחוב בן גוריון בהרצליה, מכיוון צפון לדרום והתקרר לצומת עם רחוב ההסתדרות (להלן - **הצומת**).

אותה שעה נהג דוד גולדברג (להלן - **רוכב האופנוע**) על אופנוע שמספרו 7093972 (להלן - **האופנוע**), ברחוב בן גוריון בכיוון הנגדי לכיוון נסיעת הנאשם, היינו מדרום לצפון.

לפי הנטען הנאשם נהג בחוסר זהירות, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד באופנוע שהיה קרוב אליו, החל לבצע פניית פרסה בצומת, מבלי שנתן זכות קדימה לקטנוע שהגיע מולו, וגרם להתנגשות בין שני כלי הרכב.

כתוצאה מהתאונה, נחבל רוכב האופנוע חבלה של ממש, בכך שנגרם לו שבר ברגל, נזקק לניתוח בהרדמה כללית ולאשפוז בן 6 ימים בבית החולים. שני כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

עמוד 1

בתגובה להקראת כתב האישום, הנאשם כפר באחריותו לתאונה ולתוצאותיה. לטענתו התאונה אירעה שעה שרוכב האופנוע פגע ברכב הנאשם בנסיעה מאחוריו, והשבר שנגרם לרגלו היה כתוצאה מבעיטתו בעמוד. נוהל דיון הוכחות.

מטעם המאשימה, העידו:

דוד קלארק, בוחן תנועה במשטרת ישראל (להלן - **הבוחן המשטרתי**), במסגרת עדותו הוגש תרשים שערך **(ת/1)**.

דוד גולדברג, **רוכב האופנוע**, במסגרת עדותו הוגשו תעודות רפואיות **(ת/2)**, שרטוט שערך **(ת/3)** וכן הוגשה בהסכמה הודעתו במשטרה **(ת/4)**.

בנוסף הוגשה על ידי המאשימה הודעתו של הנאשם במשטרה **(ת/5)**.

מטעם ההגנה, העיד **הנאשם** וכן בתו, **זהבה קוטלר**.

פרשת התביעה:

ע.ת.1, **הבוחן המשטרתי**, אישר בעדותו כי ערך את התרשים לאחר שביקר בזירת התאונה פעם אחת כ-8 חודשים לאחר התאונה, תרשים שהתבסס על תרשימי צומת המצויים בענף התנועה, ובדיקה בזירת התאונה, על מנת לוודא התאמה בין התרשים שברשותו לבין תנאי השטח. עוד אישר העד כי יש בתיק תכתובת לפיה נעשה ניסיון לאיתור דו"ח פעולה על האירוע, דו"ח אשר לא נמצא. העד אישר לשאלת ב"כ הנאשם, כי אין ביכולתו לציין נתונים עובדתיים על גבי התרשים דוגמת "**מיקום התאונה, סימני בלימה וכו'**" (פרוט עמ' 4 שורה 16 - עמ' 5 שורה 6).

ע.ת.2, **רוכב האופנוע המעורב**,

בהודעתו במשטרה שנגבתה ביום 23.1.11, כשבועיים לאחר התאונה, מסר העד כי נסע בנתיב הימני מבין 2 נתיבים, בהגיעו לפינת רחוב ההסתדרות הבחין ברכב הנאשם שנסע בכיוון הנגדי ונעצר לפני פניית פרסה. בהגיעו למרחק כ-20 מ', החל רכב הנאשם בביצוע פניית הפרסה, לדבריו: "**סטיתי שמאלה במחשבה שאם אני בולם והכביש רטוב אני עלול להיפגע אך הנהג באמצע הפניה נעצר, לא הספקתי לבלום פגעתי עם הראש והברך ברכב**".

עוד ציין העד בהודעתו: "**אני הבחנתי ברכב שנוסע בכיוון הנגדי, ראיתי שהנהג עוצר, אך כאשר התקרבותי אליו ממרחק 20 מטר לערך החליט לפנות**".

בהשיבו לשאלת החוקר ציין העד: "**לדברי הנהג נסעתי ללא אורות לכן לא הבחין בי השוטר ניגש לאופנוע שהיה על הכביש והבחין כי האורות עדיין דולקים והראה לנהג**".

העד ציין כי בתחילה לא מצא לנכון להתפנות לחדר מיון, מאוחר יותר חש בכאבים ברגל ימין ואז הגיע למיון בבי"ח איכילוב, שם אובחן שבר בברכו והוחלט לאשפזו לצורך ניתוח, אולם הוא נמנע מכך לצורך קבלת חוות דעת רפואית נוספת. רק לאחר מכן שב לביה"ח, נותח, התאשפז ל-7 ימים, גובס ונדרש להסתייע בקביים.

עמוד 2

בעדותו בבית המשפט מסר העד כי במועד האירוע נסע ברחוב בן גוריון לכיוון צפון. לטענתו, בעת האירוע "הייתה סערה עזה וירד הרבה גשם והכביש היה רטוב מאד אבל תנאי הראות היו טובים" (פרוט' עמ' 6 שורות 20-21). בהתקרבו לצומת עם רחוב ההסתדרות, הבחין ברכב הנאשם ש"ניגש לעשות את פניית הפרסה אבל עוד לא התחיל אותה". משהוסיף להתקרב, תיאר את תחילת נסיעת הנאשם לביצוע פניית הפרסה בצומת באומרו: "זה היה נראה כאילו הרכב המתין כמה שניות ואז התחיל את הפרסה" (פרוט' עמ' 6 שורות 23-24).

לטענת העד הוא נסע לאט, בשל הגשם והמצאות רוכבת נוספת על האופנוע, בנתיב הנסיעה הימני. העד תיעד את ביצוע פניית הפרסה על ידי הנאשם כפעולה שבוצעה בשני שלבים, ובלשונו "בשתי מכות" כלהלן: "ב"מכה הראשונה" במקום לעשות את הפרסה ב"מכה" אחת הוא לקח אותה רחב מידי וכתוצאה מכך הוא חסם את שתי הנתיבים, אני זיהיתי בנתיב השמאלי מרווח קצר שאולי אצליח לחמוק בין אי התנועה לרכב ועברתי נתיב בין הימני לשמאלי, אבל לא הצלחתי ונכנסתי עם ברך ימין שלי וראשי לתוך הרכב כשהאופנוע התהפך עליי..". (פרוט' עמ' 7 שורות 6-9).

העד ציין כי הוא חושב שפגע בחלק האחורי ימני של הרכב.

בחקירתו הנגדית, התייחס העד לטענה לפיה בעט בעמודים שהיו במקום בציינו "אני לא חושב שזה אפשרי שבעטתי כמו שאתה אומר כי נפצעתי בברך" (פרוט' עמ' 6 שורה 29). העד אישר כי היה שוטר במקום, אך טען כי סירב לכל התערבות משטרתית.

לשאלה האם הגיע במהירות לצומת השיב: "במהירות סבירה, שוב אני מסביר שירד גשם והרכבתי נוסעת". העד הכחיש את הטענה כי מיהר כיוון שנדרש להספיק למסור משלוח וגם לקחת עובדת הביתה, וציין כי לא חרג מהמהירות החוקית, 50 קמ"ש, לדבריו "אני לא מעז בכביש רטוב לעבור את המהירות" (פרוט' עמ' 8 שורה 33).

בחקירתו הנגדית, אישר העד כי ראה את רכב הנאשם עומד לפני ביצוע פניית הפרסה, בציינו כי הבחין בכך ממרחק כ-100 מ', לדבריו, "היה נדמה שהוא (הכוונה לנאשם) מבחין בי ונעמד וממתין" ורק משהתקרב למרחק 30 מ' להערכתו "ראיתי שהוא כבר החל את הפרסה" (פרוט' עמ' 9 שורות 12-17).

לעניין בלימת האופנוע, נשאל והשיב העד:

ש: אתה לא בולם נכון?

ת: אני בולם כמו שבולמים בגשם, היינו מפמפם לסירוגין עם הברקס האחורי, כיוון

שנעילת גלגלים תגרום להחלקה.

ש: אתה במשטרה טענת שלא בלמת, שראית את הרכב מבצע את הפנייה, שחששת בגלל

שהכביש רטוב אתה סטית שמאלה ולא הספקת לבלום.

ת: בטוח שבלמתי, גם אם אני לא רוצה זה אוטומטי.

כשהבנתי שלא אוכל לחמוק מצד שמאל של הרכב כפי שביקשתי לעשות אז מן הסתם שבלמתי או

ניסיתי לבלום.

(יצוין כי בשאלתו, כיוון ב"כ הנאשם לאמירת העד בהודעתו במשטרה "לא הספקתי לבלום פגעתי עם הראש והברך ברכב", אולם מאמירה זו כלל לא ברור אם הכוונה היא שלא הספיק להחל בפעולת הבלימה, או שהבלימה לא הושלמה).

ש: בעדות אתה צריך להעיד מה שאתה זוכר לא מה שאתה מעריך, אתה היום זוכר שבלמת

או שאתה מעריך שבלמת?

ת: לא בלמתי כשהוא נכנס לנתיב בפניית פרסה, אלא רק שהבנתי שמאחר מידי ולא אוכל

לחמוק מהרכב מצידו השמאלי.

לטענת ב"כ הנאשם: "אתה מנסה לחמוק מהרכב עובר לנתיב השמאלי, הרכב לדברך בזווית ואתה פוגע בצד הימני האחורי של הרכב. זה לא הגיוני." השיב העד כי תיאורו מתיישב עם ההיגיון, ושרטט במהלך הדיון שרטוט המתאר את הפגיעה ברכב הנאשם בנסיבות התאונה שתוארו על ידו (ת/3). בשרטוט ניתן להבחין כי הפגיעה ברכב הנאשם הינה בפנינה האחורית ימנית של הרכב, והעד שב וציין "אני סטיתי שמאלה ופגעתי בו בצד האחורי ימני כפי שמופיע בשרטוט"

פרשת ההגנה:

ע.ה. 1, הנאשם, תיאר בעדותו כי ביצע, כנוהגו הקבוע, פניית פרסה לצורך הגעה לביתו ואז: "עשיתי את הפרסה, ונסעתי 20-25 מטר ופתאום שמעתי בום. אנחנו נבהלנו ואנחנו ירדנו מהאוטו כי הבית שלי קרוב וראינו את האופנוע ברצפה בלי אורות" (פרוט' עמ' 10 שורות 28-30). בצינו כי בעת התאונה היה בנתיב השמאלי לאחר השלמת פניית הפרסה. לדבריו, את פניית הפרסה ביצע "ממצב של עמידה". (פרוט' עמ' 12 שורה 21).

הנאשם הכחיש כי אותה עת ירד גשם וכי הכביש היה רטוב.

הנאשם טען הפגיעה ברכבו הייתה "בטמבון ימני קרוב למרכז הרכב", פגיעה שתוקנה לאחר כשנה. (פרוט' עמ' 11 שורות 2-4).

בעדותו טען הנאשם שרוכב האופנוע "מרום עצבים נתן בעיטה לעמוד החשמל" (פרוט' עמ' 11 שורה 9).

בחקירתו הנגדית מסר הנאשם כי הבחין לראשונה ברוכב האופנוע רק לאחר הפגיעה ובלשונו: "אני ראיתי בום ואני עשיתי את הפרסה ונבהלתי, וכולנו ירדנו מהאוטו" (פרוט' עמ' 11 שורה 32).

הנאשם ציין שלא ירד גשם, ואישר כי ניתן היה לראות היטב את הכביש וכי תאורת הרחוב פעלה.

הנאשם טען שרוכב האופנוע היה בלי אורות. משנשאל מתי הבחין בכך, השיב: "כשהיה ברצפה ואם היה אורות הייתי

עוצר או הייתי מסתכל למרחק. לא היה אורות" (פרוט' עמ' 12 שורות 9-12). משנשאל: "אם הבחנת באופנוע שהיה בלי אורות על הרצפה יכול להיות שהוא נסע עם אורות?" השיב: "הוא לא היה עם אורות, הוא הדליק את האורות אחרי שאמרנו לו". משהקשה בעניין זה ב"כ המאשימה: בוא תסביר לביהמ"ש איך אתה בטוח שהוא נסע בלי אורות אם לא ראית אותו? השיב: הוא הדליק אח"כ את האורות. הוא היה ברצפה ורק אחרי זה הוא הדליק את האורות".

הנאשם אישר כי אין ברשותו מסמך או צילום לעניין הנזק ברכבו.

ע.ה. 2, זהבה קוטלר, בתו של הנאשם, מסרה בעדותה: "נסענו על רחוב בן גוריון כמו שאנחנו תמיד עושים. זה איזור שאנחנו תמיד נוהגים בו כי הוא קרוב לבית שלנו, כשסיימנו את הפרסה על מנת לפנות לבית שלנו ימינה אז שמענו בום שמישהו נכנס בנו מאחורה". לדבריה: "עברנו את הצומת היינו בנתיב השמאלי, בערך 20 מטר אחרי הצומת". (פרוט' עמ' 14 שורות 6-11).

העדה הגדירה את התנהגותו של רוכב האופנוע כ"התקפת זעם", במסגרתה קילל ובעט בחוזקה בעמוד התאורה. משנשאלה בחקירתה איזה חלק ברגל אמור להיפגע (מהבעיטה), השיבה כי "הוא בעט עם כף הרגל". (פרוט' עמ' 15 שורה 5).

בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי לאחר האירוע שוחחה עם הוריה בעניין התאונה.

דין והכרעה

בפניי שתי גרסאות באשר לאופן התרחשותה ונסיבותיה של התאונה נשוא התיק. שתי גרסאות אלו נטענות על ידי הצדדים לאירוע, שהינם - בדרך הטבע - בעלי עניין בו. העדות האובייקטיבית היחידה שנשמעה הינה עדותו של הבוחן המשטרתי, אלא שעדות זו התמצתה בתיאור מבנה הצומת בו התרחשה התאונה, ולא היה בה כדי לסייע בהבנת אופן התרחשותה.

יצוין כי אין מחלוקת בין הצדדים בדבר היותם במועד ובמקום האירוע ובדבר כיווני נסיעתם. אין מחלוקת כי הנאשם ביצע פניית פרסה, ממצב עצירה, מקום בו אין איסור לעשות כך.

גדר המחלוקת נוגעת לשלוש סוגיות עיקריות; האחת - באיזה שלב אירעה התאונה. השנייה - האם פעלה תאורת הפנס הקדמי באופנוע. והשלישית - הסיבה לשבר ברגלו של רוכב האופנוע.

יצוין כבר כעת, כי התרשמותי הייתה שהנאשם העלה כל טיעון אפשרי על מנת להתנער מאחריות לתאונה. וכך לטענתו, התאונה ארעה ללא קשר לפניית הפרסה, רוכב האופנוע כלל לא נפגע בתאונה אלא כתוצאה מבעיטה בעמוד, והוא אינו נושא באחריות לתאונה, גם מכיוון שנסיעתו של רוכב האופנוע הייתה ללא אורות.

כפי שיוצג להלן, נפלו סתירות ותמיהות משמעותיות בעדויות מטעם ההגנה, והתרשמותי מהעדויות הייתה כי הגרסא

שהוצגה בפניי לוקה בחוסר אמינות. מנגד, אני סבורה כי עדותו של רוכב האופנוע הייתה כנה במרביתה וללא הפרזה, הן בתיאור רשלנותו של הנאשם, תוך ציון העובדה שהנאשם נעצר בצומת בטרם החל בפנייתו, והן בתיאור נזקיו עקב התאונה. משכך, באתי לכלל מסקנה כי יש להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, מהטעמים שיפורטו להלן:

1. בעדותו בבית המשפט טען הנאשם כי לאחר שהשלים את פניית הפרסה נסע עוד 20-25 מטר. טענה זו נועדה לבסס את הגרסה לפיה התאונה לא אירעה במהלכה של פניית הפרסה ובעטייה, אלא לאחריה וללא קשר אליה. אלא שטענה זו, ביחס למרחק הנסיעה הנטען לאחר ביצוע פניית הפרסה, נשמעה לראשונה רק בבית המשפט וזכרה לא בא בהודעת הנאשם במשטרה. משכך, אין היא אלא עדות כבושה שלא מצאתי לנכון לקבלה.

2. הנאשם טען כי הפגיעה ברכבו הייתה "**בטמבון ימני קרוב למרכז הרכב**" (פרוט' עמ' 11 שורה 2), טענה זו בדבר הפגיעה סמוך למרכז הרכב, נועדה אף היא לבסס את הגרסה שהתאונה התרחשה בעת נסיעתו של הנאשם בקו ישר בנתיב נסיעתו, לאחר השלמת פניית הפרסה. דא עקא, טענה זו נשמעה לראשונה בבית המשפט. בהודעתו במשטרה ציין הנאשם כי "**האופנוע התנגש ברכב שלי בטמבון האחורי בצד ימין**" (ת/5 שורה 13), ללא כל אזכור לכך שהפגיעה הייתה "**קרוב למרכז הרכב**", משכך זו טענה כבושה ואף סותרת להודעתו במשטרה.

זאת ועוד, הנאשם לא הציג כל הוכחה לטענתו בדבר מיקום הפגיעה הנטען על ידו. הוא תיקן את הפגיעה רק לאחר שנה כיוון ש"**המכה לא הייתה חזקה**", אולם נמנע מלצרף מסמכי מוסך או צילומי שמאי, שהיה בהם כדי להוכיח היכן בדיוק הייתה הפגיעה. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם לעניין המצאות מסמך המראה את הנזק והשיב: "**אני צילמתי את זה ואחרי שנה מחקתי**" לשאלה "**לא חשבת שאם יש משפט חשוב שתשמור את התמונה**", השיב: "**לא חשבתי. לא האמנתי לדבר כזה**" (פרוט' עמ' 13 שורות 22-25).

הדעת נותנת שאם ישנו ברשות הנאשם צילום, שיש בו כדי להוכיח טענה מרכזית שעליה מושתתת הגנתו, הוא היה נשמר מכל משמר לצורך הצגתו בבית המשפט, על כן הימנעותו של הנאשם מלהציג מסמכים או תמונות להוכחת טענתו בעניין זה, משלא ניתן כל הסבר סביר להימנעות זו, ראוי שתפעל לחובת ההגנה.

הפגיעה "בטמבון האחורי בצד ימין", כפי שתוארה על ידי הנאשם עצמו בהודעתו במשטרה, כשלעצמה, מתיישבת עם התרחיש המתואר על ידי רוכב האופנוע, לפיו רכב הנאשם היה בניצב לנתיב הנסיעה בעיצומה של פניית הפרסה, והפגיעה בטמבון האחורי בצד ימין הייתה בעת נסיונו של רוכב האופנוע לחמוק מפגיעה ברכב הנאשם, בתנועה שמאלה מנתיב נסיעתו ולכן הפגיעה ברכב הנאשם הייתה בפניה האחורית ימנית כמשורטט בת/3 וכפי שתיאר בעדותו: "**..אני זיהיתי בנתיב השמאלי מרווח קצר שאולי אצליח לחמוק בין אי התנועה לרכב ועברתי נתיב בין הימני לשמאלי, אבל לא הצלחתי..**" (פרוט' עמ' 7 שורות 6-9).

יובהר כי אף אם הפגיעה ברכב הנאשם הייתה בהיותו בנסיעה בקו ישר, עם סיום פניית הפרסה, אין בכך כדי לפטור את הנאשם מאחריות, שכן היה עליו ליתן זכות קדימה לרוכב האופנוע, ולהימנע מסיכונו של רוכב האופנוע על ידי כניסה למסלול נסיעתו.

האם האור הקדמי באופנוע פעל?

רוכב האופנוע מסר בהודעתו במשטרה שהנאשם טען כלפיו שנסע בלי אורות באופנוע ולכן (הנאשם) לא הבחין בו. רוכב האופנוע ציין ש"השוטר (שהגיע לזירה) ניגש לאופנוע שהיה על הכביש והבחין כי האורות עדיין דולקים והראה לנהג" (ת/4).

בהודעתו במשטרה טען הנאשם כי נהג האופנוע רכב ללא אור פנס קדמי פועל ובלשונו "בלי אורות" (ת/5 שורה 12).

בעדותו בבית המשפט נשאל הנאשם והשיב לעניין זה כלהלן:

ש: אתה טוען שרוכב האופנוע היה בלי אורות.

ת: בלי אורות.

ש: מתי הבחנת?

ת: כשהיה ברצפה ואם היה אורות הייתי עוצר או הייתי מסתכל למרחק. לא היה אורות.

(פרוט' עמ' 12 שורות 9-12)

ובהמשך:

ש: אתה אומר שהצומת מואר, לא היה גשם, איך אתה מסביר שלא ראית את האופנוע?

ת: הוא היה בלי אורות, אני עוצר ומסתכל נכון שהצומת מואר.

ש: אם הבחנת באופנוע שהיה בלי אורות על הרצפה יכול להיות שהוא נסע עם אורות.

ת: הוא לא היה עם אורות, הוא הדליק את האורות אחרי שאמרנו לו.

ש: בוא תסביר לביהמ"ש איך אתה בטוח שהוא נסע בלי אורות אם לא ראית אותו?

ת: הוא הדליק אח"כ את האורות. הוא היה ברצפה ורק אחרי זה הוא הדליק את האורות.

(פרוט' עמ' 12 שורה 31 - עמ' 13 שורה 4)

הנה כי כן טענת הנאשם הינה, כי רוכב האופנוע הגיע לצומת בנסיעה כשפנסי התאורה באופנוע אינם פועלים, ורק לאחר התאונה עצמה, ניגש לאופנוע שהיה שכוב על הרצפה והדליק את פנס התאורה. יצוין כי גרסה זו של הנאשם לא הועלתה על ידו באופן ספונטאני במסגרת מסירת גירסתו לתיאור הארועים בהודעתו במשטרה, אלא רק כגרסת הסבר משהקשה עליו החוקר בשאלה "לפי מה שאומר הרוכב כן היו לו אורות וגם השוטר הראה לך שהאורות היו דולקים באופנוע" (ת/5 שורות 41-42).

הדעת נותנת כי לו הבחין הנאשם ברוכב האופנוע כשהוא מבצע מעשה המהווה בידי ראיות מובהק, הנוגע לליבת האחריות לתאונה, היה מזדעק לטעון זאת מיוזמתו, ובאופן מיידי - ולא כהסבר לקושיה שהופנתה אליו על ידי החוקר

בחלק האחרון של הודעתו במשטרה.

לא למותר לציין כי ע.ה.2, בתו של הנאשם, לא העלתה בעדותה ולו ברמז את מעשהו זה של הנאשם. הימנעותה מלציין פרט כה משמעותי מדברת בעד עצמה. לא זו אף זו, העדה נמנעה בכלל מלציין שהאופנוע היה ללא אורות.

משכך, אין בידי לתת אמון בגרסתו של הנאשם, כי רוכב האופנוע נסע ללא אורות ורק אחרי התרחשות התאונה ניגש לאופנוע והדליקם. יוטעם כי הנאשם לא חלק על כך שאורות האופנוע דלקו בעת שהשוטר הגיע לזירה ואף על כך שהשוטר הצביע בפניו על עובדה זו, כפי שטען רוכב האופנוע. משלא התקבלה טענת הנאשם בדבר הדלקת האורות לאחר התרחשות התאונה, אין לקבל את טענת ההגנה בהקשר זה.

3. בעדותו, מסר הנאשם שרוכב האופנוע "**..מרוב עצבים נתן בעיטה בעמוד חשמל..**". (פרוט' עמ' 11 שורה 9). זאת לאחר התלהטות הרוחות ודין ודברים סוער. טענה זו נועדה לנתק את הקשר הסיבתי העובדתי בין אירוע התאונה לבין הפגיעה שנגרמה לרוכב האופנוע. אולם, טענה זו, על אף משמעותה הקריטית לגרסת הנאשם, כלל לא עלתה בהודעתו של הנאשם במשטרה ומשכך, זו גרסה כבושה שמשקלה אפסי. ע.ה.2, בתו של הנאשם, תמכה בגרסת אביה הנאשם, אולם דווקא עדותה המחישה כי אין כל ממש בטענה זו. בעדותה נשאלה "**איזה חלק ברגל אמור להיפגע**", והשיבה "**הוא בעט עם כף הרגל**", ואף הודתה כי במקרה כזה הגיוני שהפגיעה הייתה בכף הרגל (פרוט' עמ' 15 שורות 4-7). דא עקא, על פי ת/2, השבר שנגרם לרוכב האופנוע היה באזור פיקת הברך.

בנוסף, הטענה בדבר הבעיטה בעמוד נטענה באופן סתמי, מבלי לציין את מיקום העמוד ביחס למקום התאונה. בחקירתו הנגדית של רוכב האופנוע הטיח בו ב"כ הנאשם: "**דילגת גם על זה שבעטת בעמודים ובטלפון שהיה שם במקום**", על כך השיב "**אני לא חושב שזה אפשרי שבעטתי כמו שאתה אומר כי נפגעתי בברך**" (פרוט' עמ' 7 שורות 27-29)

לאור האמור לעיל, אינני מקבלת את גרסת "בעיטת רוכב האופנוע בעמוד" שהועלתה על ידי ההגנה, ואני קובעת כי הפגיעה שנגרמה לנאשם הייתה תוצאה ישירה של התאונה עצמה.

בפגם משמעותי זה שנפל בגרסת ההגנה, היה כדי לחזק את עמדת התביעה, כמו גם פגמים נוספים שהתגלו בגרסת ההגנה.

4. בהתאם לסעיף 64(א)(2) לתקנות התעבורה:

(2) נוהג רכב, המתקרב לצומת או הנמצא בצומת ועומד לפנות שמאלה או לפנות בפניית פרסה לשמאל יתן זכות קדימה לרכב הבא ממולו והנמצא בצומת או קרוב לצומת וזאת מבלי לגרוע מהאמור בפסקה (1);

בהתאם לסעיף לתקנות התעבורה:

"מתן זכות קדימה" - אי המשכת הנסיעה או התחלתה כאשר על ידי כך עלול הנוהג ברכב הנדרש לתת זכות קדימה לנוהגים ברכב אחר לאלצם לסטות מקו נסיעתם או לשנות את מהירות נסיעתם;

באירוע הנדון, הנאשם הוא שביקש לבצע פניית פרסה בצומת. בהינתן כך, חובת מתן זכות הקדימה, וכפועל יוצא מכך, חובת הזהירות והדרישה לוודא כי הפנייה תבוצע בבטחה, בלא לסכן אדם או רכוש, חלה עליו. במסגרת זו עליו לוודא, בין היתר, שפנייתו זו לא תגרום לרכב אחר לסטות מנתיב נסיעתו, לבלום, או תגרום לרכב אחר לפגוע בו, ככל שלא יספיק לבלום או לסטות. בחובת הזהירות זו לא עמד הנאשם.

בתשובת הנאשם לשאלה מתי הבחין שהאופנוע היה ללא אורות, השיב: "**כשהיה ברצפה ואם היה אורות הייתי עוצר או הייתי מסתכל למרחק. לא היה אורות.**"

באמירתו זו של הנאשם כשלעצמה, יש משום ראשית הודאה כי הוא לא הסתכל די לעבר כיוון הגעת האופנוע, ובכך הפר את חובת הזהירות הנדרשת.

יטעם כי בהודעתו במשטרה ואף בעדותו הראשית, הנאשם לא טען כי הסתכל לעבר הנתיב הנגדי בטרם החל בביצוע פניית הפרסה. וככלל, לא הייתה להגנה כל גרסא שהיא אודות מצב התנועה בכביש, ובנתיב הנגדי בפרט.

5. באשר למהירות נסיעת רוכב האופנוע, על פי גרסתו, מהירות נסיעתו, לא הייתה גבוהה אלא הייתה בסביבות 50 קמ"ש, זאת בהינתן תנאי כביש רטוב וגשם. בתעודת חדר מיון מיום התאונה (ת/2), נרשם כי רוכב האופנוע מסר כי נסע במהירות של 50-60 קמ"ש. האמור בתעודה רפואית באשר לנסיבות אירוע תאונה, הינו בגדר עדות שמועה. אולם גם אם אאמץ את האמור בתעודה הרפואית, אין הדבר מעיד כי רוכב האופנוע נסע במהירות חריגה. ואכן, הפגיעה ברכבו של הנאשם לא הייתה משמעותית, כפי שטען הנאשם עצמו, ואף רוכב האופנוע לא נפצע באופן קשה.

אין במהירות נסיעתו של רוכב האופנוע, כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין התנהגותו של הנאשם לבין אירוע התאונה. חובתו של הנאשם כנהג סביר, היא לאפשר לרכב הנוסע בנתיב הנגדי להמשיך בנסיעתו ללא כל סיכון או הפרעה, ולאפשר לו את זכות הקדימה.

בסכומו של דבר, אני סבורה כי הנאשם החל בביצוע פניית הפרסה בצומת מואר, בלא שהבחין ברוכב האופנוע שהגיע ממול, ואשר לו הייתה זכות הקדימה בצומת. פניית הנאשם בוצעה תוך קיפוח זכותו של רוכב האופנוע, מבלי שהנאשם ווידא כי אין בה כדי לסכן או לפגוע ברוכב האופנוע, והתאונה אירעה במהלכה של פניית הנאשם, שעה שרוכב האופנוע שהיה בנסיעה בסמוך למקום, ניסה לחמוק מפגיעה ברכב הנאשם על ידי סטייה שמאלה מנתיב הנסיעה הימני בו היה, ושלא הצליח בכך, פגע בפיינה הימנית-אחורית של רכב הנאשם.

אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ד, 10 יולי 2014, במעמד הנאשם ובאי כוח הצדדים.